

SkatteNytt 5 2000, s. 284

RSV:s promemorior – replik på Mats Höglunds inlägg

Beträffande Mats Höglunds anmärkningar mot Riksskatteverkets (RSV:s) promemorior i SN nr. 1-2 2000 ser jag mig föranlåten att ge denna replik. Angående RSV:s promemoria (dnr 283-95/212) ”Beträffande mervärdesskatt avseende kundfordringar och leverantörsskulder dels under löpande år dels i samband med årsbokslut m.m.” hänvisar Mats Höglund bl.a. till mig i not 13 på sidan 44 i SN nr. 1-2 2000 och till mina tidigare artiklar i SN 1996 (s. 473) och SN 1999 s. 258-268. Mats Höglund säger att han ansluter sig till ”mångas uppfattning att 8 kap. 5 § ML är något annat än en bevisregel och att lagrummet beskriver *rätten* till momsavdrag.”

Jag får här mycket kort anmärka att det jag har försökt framhålla är att den regeln är just en bevisregel, och att den fungerar som en sådan till statens fördel. T.ex. anger jag detta på sidan 474 i SN 1996. Vidare uttrycker jag exempelvis på sidan 261 i SN 1999 att ”Den ’rätt till avdrag’ som nämns i 8 kap. 5 § mervärdesskattelagen (ML) avser alltså något annat än själva den principiella avdragsrätten, nämligen rätten att *utöva* avdragsrätten.” På sidan 268 i SN 1999 uttrycker jag att uppfyllande av regeln om fakturans (eller motsvarande) formella innehåll enligt 11 kap. 5 § ML är en nödvändig förutsättning för att utöva (yrka) avdraget i skattedeklarationen, om inte en utredning i övrigt gör sannolikt att förutsättningarna för avdragsrätt är uppfyllda. För läsaren av mina tidigare artiklar borde det stå klart att jag anser att uppkomsten av den principiella (materiella) avdragsrätten uttrycks i 8 kap. 3 § första stycket ML. Jag anser alltså inte som Mats Höglund att uppfyllande av kriterierna i 11 kap. 5 § ML är någon ”nödvändig förutsättning för momsavdrag”, utan – som sagt – för att utöva avdragsrätten. Den ståndpunkt som jag har uttryckt och alltjämt hävdar kan sammanfattas med att 11 kap. 5 § ML inte ger någon legaldefinition av tillåten bevisning för att göra sannolikt förekomsten av avdragsrätt för ingående skatt. Om all annan bevisning vore utesluten, skulle den materiella regeln i 8 kap. 3 § första stycket ML vara onödig, och i stället skulle den materiella avdragsrätten uttryckas i 8 kap. 5 § ML med hänvisning till 11 kap. 5 § ML.

Jag har också uttryckt att ”Fakturaunderlagets utseende kan ... inte anses utgöra affärshändelsen” (jfr SN 1999 s. 260). När man talar om oriktig uppgift, handlar det om en bedömning av saken, och den består givetvis i affärshändelsen (förvärvet) och frågan blir om den har existerat eller inte. En oriktig uppgift i sak kan enligt min mening inte handla om själva dokumentationens utseende, vilket skulle bli följderna om det förhållandet att t.ex. ett felaktigt namn på mottagare angivits i fakturan skulle innebära att avdragsrätt vore helt uteslutet. I en recension av min bok Momshandboken (Norstedts Juridik 1998) i Svensk Skattetidning 5/98 anmälde RSV:s Leif Krafft motsatt ståndpunkt i förhållande till min angående vad som skall förstås med oriktig uppgift. Leif Krafft ansåg att om en faktura som egentligen skulle utställas på Kalles Livs AB utställdes på Kalles Livs, skulle risken vara stor att skattemyndigheten inte medgav avdraget för ingående skatt med hänvisning till bestämmelsen om fakturans innehåll i 11 kap. 5 § första stycket 3 ML. Emellertid anser jag mig numera ha stöd från RSV, då RSV i sin skrivelse 1999-12-09 (dnr 11530-99/100), avsnitt 5.3, för dylikt fall uttalar att ”Enligt RSV:s uppfattning föreligger rätt till avdrag för ingående moms om företaget kan visa att namnet på fakturan är felaktigt.”